

навън. Ето, изпращачите изчезнаха, хубавият роден край се скри.

Но колкото и да беше тъжен и угнетен, Орфей се унесе от равномерното друсане на широката, удобна, мека, разкошна кола, запрегната с четири бели коне, силни и бързи като вятър. Той седеше до владетеля, който постоянно го питаше не желае ли нещо, дали не е гладен или жаден. Но на Орфей не му беше нито до ядене, нито до пиене сега. Той се прощаваше с ония познати местности, по които беше скитал през късните есенни дни, когато дивите круши зрееха и в далечните усойни склонове дренаците бяха налели тъмночервени плодове. Но полека-лека познатите места изчезваха и Орфей се заплесваше вече по непознатите долини, върхове и завои. Тук реката ставаше по-широка и по-спокойна, тук вировете бяха поголеми и по-синкави. Ето ония възвишения, които той толкоз пъти бе гледал от техните чукари. Все пак, те му бяха познати, и това много го вълнуваше. И той дотолкова се захласна по новия път, по който за пръв път минаваше, че съвсем престана да отвърща на владетеля.

Най-сетне, малко преди обед, те излязоха от планинското дефиле, по което протичаше тяхната река, и отпреде им се ширна безкрайна равнина, гладка като тепсия, потънала в орешаци, кории, лозя, жита и целини, обрасли с висока, прегоряла вече трева, свърталище на зайци и костенурки. Понататък пътят се губеше само сред такива целини, в които като че ли човешки крак никога не беше стъпял.

Орфей гледаше като гръмнат. Досега той не знаеше и не можеше дори да предположи, че на земята има такива необгледни и красиви равнини. Наистина, баща му и другите мъже от окол-